

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 2. Vtrùm Deus se totum amet liberè; an necessario.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

QVAESTIO II.

*Utrum Deus se totum amet liberè,
an necessariò,*

16 Sermo est de libertate, & necessitate proprie dicta, non de libertatibus, ac necessitatibus improprijs, quas congerit Ruiz disput. 4. de Volunt. sect. 2. & nos commemorauimus supra disp. 30. à num. 1. Libertas autem proprie dicta alia est, quam appellant quoad exercitium; quæ eadem est libertas contradictionis; alia est, quam vocant quoad specificationem, siue quoad speciem; quæ libertatem contrarietatis, & libertatem anonymam complectitur sub se, iuxta diuisiones libertatum ex professo à nobis traditas, & explicatas dicta disput. 30. quæst. 3. vna cum diuisionibus necessitatum oppositarum: quæ ad rem præsentem recognoscendæ à Lectore, non iterum repetendæ sunt. Neque verò de necessitate morali, sed de omnimodâ, & metaphysicâ, de libertateque ei oppositâ est sermo in præsentî quæstione.

Circa quam Scot. in 1. distinct. 10. quæst. 1. & quod lib. 16. art. 2. & 3. etsi fateatur, amorem Dei erga se ipsum omnino necessarium esse ex parte principij, adeò, vt impossibile fuerit, Deum se non amare. Addit tamen eundem amorem non esse naturalem, sed liberum. Quam sententiam magis explicatam tradunt, & sequuntur Scotistæ, Bassolis, Mayron. Rubio. & alij. Cuius fere sententiæ ante Scotum fuit etiam Henricus 2. part. Sum. art. 45. quæst. 3. & art. 46. qu. 4. & art. 47. quæst. 5. dicens, amorem Dei erga se ipsum esse simul necessarium, & liberum; coactentque nihilominus, prorsus esse impossibile, Deum non amare se ipsum. Ex quo apparet, Doctores istos, etsi quoad vocum usurpationem non nihil dissentiant, (vocantes scilicet amorem Dei liberum, quatenus immunis ille est ab omni coactione, & violentiâ); re tamen ipsâ consentire cum reliquis Theologis. Qui vnanimi consensu asseuerant, amorem Dei erga se ipsum, suasque intrinsecas perfectiones omnino necessarium esse, ita, vt impossibile prorsus fuerit, in Deo non existere talem amorem. Sic docent Vazq. 1. p. disput. 79. cap. 1. Arrub. disput. 52. cap. 1. Fasol. quæst. 19. art. 3. dub. 1. Herice disputat. 14. cap. 1. Albiz disput. 3. de Volunt. sect. 3. Gran. tract. 3. disput. 2. Tann. disput. 1. quæst. 10. dub. 2. & 4. Ruiz disput. 4. de Volunt. sect. 2. & alij Recentiores communiter. Apud quos reliqui antiquiores. Addunt tamen nonnulli, amorem, quo Deus se simul, & creaturas amat, non necessarium esse, sed liberum. Ita Hemel. tom. 1. tit. 6. disput. 2. cap. 3. cum Alvarez & Ferraricenf. Petr. Hurt. tom. de Charitate disputat. 121. sect. 7. & 8. & alij Recentiores.

Propositio I.

17 Deus omnino necessariò se amat quoad omnes suas intrinsecas, & necessarias perfectiones.

Ratio à priori communiter recepta est. Quia, quoties neque in obiecto amando, neque in exercitio amandi se offert aliquid malitiæ, aut imperfectionis, nihil est, quod possit voluntatem retrahere, seu retinere, quominus prodeat in amorem talis obiecti; & consequenter non potest non illa prodeire in talem amorem: quod est, ad illum necessitatum esse. Ob id enim nostra voluntas in motibus primò primis liberatam non habet; quia rapitur à bonitate propostâ, antequam vlla ratio malitiæ, aut imperfectionis se offerat. Sed Deus neque in se, neque in exercitio se amandi potest vel leuem vmbra malitiæ, imperfectionisve intueri. Ergo nec potest non se amare. Quod est, omnino ad se amandum necessitatum esse. Hac etiam ratione probant Theologi communiter, Beatos clarè intuentes Deum, ad eum amandum necessitatos esse.

Eam tamen nihilominus in præsentî conatur enervare Herice. Primò; quia non est, vnde repugnet, voluntatem tam absolutum dominium, habere suorum actuum, vt à nullo obiecto, quantumvis bono, immuni à malitiâ, & clarè vilo necessitari valeat. Secundò; quia, quòd in exercitio amandi nulla cernatur ratio mali, tantùm, videtur arguere necessitatem quoad speciem, non verò necessitatem quoad exercitium talis amoris. Sed contra primum est. Quia, cum omnis voluntas, atque a deo etiam diuina, suapte natura propendeat in bonum, eoque magis, quò magis bonum est; similiterque auertatur à malo, re constat ex doctrinâ traditâ supra disput. 32. quæst. 3. necessarium vtique est, vt, quò maior est bonitas in obiecto attrahens, inclinansque ad se voluntatem, & minor malitia, siue imperfectio retrahens, eò sit maior propensio ipsius voluntatis ad ipsum obiectum amandum, & minor indifferencia, seu libertas ad non amandum. Vnde planè sequitur, quando obiecti bonitas est summa, & malitia, seu imperfectio nulla, vt in Deo cernit; & aliàs in exercitio illud amandi nulla quocumque malitia, seu imperfectio cernitur; non potest non esse etiam summam propensionem voluntatis ad amorem talis obiecti, & nullam indifferenciam ad oppositam omissionem. Quod est, voluntatem ad talem amorem omnino necessitatum esse. Ex quo patet contra secundum, quod Herice opponebat, quoties neque in obiecto amando, neque in exercitio illud amandi aliquid malitiæ, aut imperfectionis apparet, voluntatem non solum quoad speciem, sed quoad exercitium eam manere determinatam, necessitatumve ad amorem.

Inferet tamen nõ nemo contra hanc doctrinam. Ergo Deus ad amandam creaturam potest esse necessitatus. Imo necessitatus est defecto ad amandum quoduis ens secundum essentiam. Quia & possibilis est creatura adeò in suo genere bona, ac perfecta, vt nihil in eâ conspiciatur, quod habeat rationem malitiæ; & nullum est ens, quod secundum essentiam vel minimum defectum patiatur: (aliàs darentur entia mala quoad essentiam, vt effutiebant Manichæi; quia malum ex quocumque defectu). Sublatâ autem ab obiecto omni prorsus malitiâ, non est cur exercitium illud amandi aliquid malitiæ habeat in Deo. Deus igitur, si vera est doctrina data, & potest ad amandam creaturam necessitatus esse; & de facto est necessitatus ad amandum quoduis ens quoad essentiam. Quod tamen sine ingente absurdò dici non potest. Respondeo, ex data doctrina

Amor nihil horum sequi. Quia, ut obiectum ad amorem sui non necessiter, opus non est, quod habeat aliquod imperfectionis positivæ, quæ defectus est perfectionis debitor, atque adeo malitia: sed sufficit, quod habeat imperfectionem negativam, quæ non est malitia, quia solum est defectus maioris perfectionis non debitor; à quo nullum ens creatum exui potest, ut pote carens eo ipso perfectione essendi à se; & ceteris annexis, prout latè explicatum à nobis est tom. 1. disput. 15. quest. 4. quæ ad rem videnda. Itaque factum est, obiectum esse imperfectum negativè, quale est omne ens creatum, etiam quoad essentialiam præcisè sumptam, ut non necessiter voluntatem ad sui amorem; neque requiritur ad id, ut sit positivè imperfectum, atque adeo malum; qualia entia increata possunt non esse: semperque non sunt quoad essentialiam. Quia, licet solæ imperfectione positivæ sit fortasse idoneum motum odij oppositi amoris; eo quod ea sola est malitia, de quo modo non curo. At voluntas ab amore non solum avertitur per inclinationem ad odium, sed etiam per inclinationem ad omissionem amoris; qualem causat in voluntate omnis defectus bonitatis obiecti amandi; quantumvis ille nullatenus malitia sit.

21. Iam secunda ratio demonstrans propositionem datam est. Quia prorsus est impossibile, carere Deum aliqua perfectione, quæ sit de essentiali aut de integritate suæ beatitudinis: cum sit omnino necessarium, Deum plenissimè, & perfectissimè esse beatum. Sed amor, quo Deus se ipsum amat, vel est de essentiali, vel de integritate suæ beatitudinis iuxta diversas Theologorum sententias. Igitur prorsus est impossibile, Deum tali amore carere; atque adeo ad illum habendum prorsus necessitatus est.

22. Tertia ratio. Ex amore, quo Deus se amat, procedit Spiritus sanctus tertiæ sanctissimæ Trinitatis persona. Sed Spiritus sanctus, ut pote verus Deus, omnino necessariò existit. Ergo & amor, quo Deus se amat, omnino necessariò existit. Si enim talis amor liber, atque adeo defectibilis esset; Spiritus quoque sanctus, sanctaque Trinitas defectibilis esset. Quod, patet, esse implicatorium.

23. Quarta ratio. Nulla perfectio simpliciter simplex potest Deo deesse, ut ex communi Theologorum tradidimus, ac demonstravimus tom. 1. disp. 16. quest. 2. proposit. 5. Sed amor, quo Deus se amat tum ratione sui, tum ut complementum beatitudinis perfectio est simpliciter simplex: quia melior est ipse, quam non ipse, ut est manifestum. Ergo amor, quo Deus se amat, non potest Deo deesse; atque adeo non liber ipsi, sed prorsus necessarius est.

24. Quinta ratio. Si voluntas diuina ab amore summi boni, clarissimè visi, & perfectissimè possessi desisteret, minus rectè, minusque consentaneè ad rationem proculdubio se gereret. Sed, ita se gerere eam, prorsus repugnat. Ergo & desistere eam ab amore summi boni clarissimè visi, & perfectissimè possessi, qualis Deus est, prorsus repugnat. Ipsumque proinde non liberè, sed prorsus necessariò amat. Mitto alias aliorum rationes: quia vel parum efficaces, vel falsis fundamentis subnixæ sunt. Per datæ enim satis, superque monstratum manet, Deum necessariò amare se ipsum quoad omnes suas intrinsecas, & necessarias perfectiones. Idque necessitate non solum quoad speciem, sed etiam quoad exercitium

excludens penitus omnem omnino libertatem.

Quod autem Deus non ita sit necessitatus ad se amandum aliquo amore vagè, ut maneat liber ad eligendum inter plures actus amoris sibi possibiles: sed omnimodis sit addictus ad eum, amorem determinatum, quo de facto se amat; prout apud omnes Theologos est in confessio: distinctionem adhuc videtur probationem desiderare. Omnis nonnullis rationibus minus idoneis, quibus id probant Recentiores. Ego probo primò. Quia, positò, quod Deus se ipsum necessariò amet de facto, prout argumenta facta probant, omnibus modis diversis, quibus à se ipso est amabilis iuxta dicenda disput. 34. de diversitate actuum, quibus Deus se amat: non superest locus excogitabilis electioni, nisi inter plures actus solo numero differentes. Ibi autem in Deo comparatione eiusdem obiecti impossibiles sunt: quia reliqui, præter unum, essent superflui, non solum quoad existentiam, sed etiam quoad possibilitatem, ut univèrsim ostendemus in eadem disputatione. Secundo. Nam, esto essent in Deo possibiles plures actus circa ipsummet solo numero differentes, omnibus simul se amaret ex necessitate citra omnem libertatem eligendi inter illos. Quia ex vna parte nec à superfluitate, ut supponitur, nec aliunde essent inter se oppositi. Ex alia verò in exercitio se se amandi omnibus simul nihil malitiæ, aut imperfectionis reperiretur, quo posset à tali exercitio retrahi diuina voluntas iuxta rationem primam propositionis. Tertio. Quia summa bonitas, qualis est Deus, à voluntate summe perfectæ, qualis est diuina, actu amoris summe perfectæ exposcit amari. Non esset autem actus amoris, quo Deus se amat summe perfectus, si defectibilis esset, ut est notissimum. Quarto. Non minus perfectus esse debet actus amoris, quo Deus se amat, ac est actus scientiæ, quo se cognoscit. Ergo nec minus indefectibilis debet esse. Quinto. Amor, quo Deus se amat, perfectio est simpliciter simplex, ut dictum est num. 23. Ergo nullatenus potest defectibilis esse iuxta dicta etiam ibi. Sexto. Si amor, quo Deus se amat, alius ab eo, qui est, pro Dei arbitrio posset esse; principium Spiritus sancti aliud ab eo, quod est, esse posset: quinimo & ipse Spiritus sanctus esset contingens, aliusque ab eo, qui modò est, pro arbitratu Dei esse posset. Quæ absurda quanta sint, omnes vident. Septimò. Cum amor, quo Deus se amat, Spiritus sancti productionem, atque adeo etiam existentiam præcedat, huic liber esse nequaquam potest; & consequenter nec Patri, & Filio. Alioquin Pater, & Filius aliquod exercitium liberum haberent ad intra, quod non haberet Spiritus sanctus. Quod etiam est ingens absurdum. Octavo denique. Quia amor, quo Deus se amat, comprehensivus est bonitatis diuinæ: atque adeo tam perfectus in ratione amoris, quam bonitas ipsa in ratione amabilis iuxta dicta in simili tom. 1. disp. 17. q. 6. qualis non esset si tam necessarius non esset. Mitto alia; quia ad rem hæc satis.

Iam verò, quod Deus se totum necessariò amet modo dicto quoad omnes perfectiones intrinsecas, & necessarias, nullà demptà, ex doctrinà datà disput. 32. quest. 6. constat. Ibi enim statuimus, amorem diuinum inter obiectivas formalitates præcindere nullo modo posse. Quo fit, ut, dum se Deus amat, nequeat non amare indivisim, quidquid cum essentiali realiter est identificatum; quales sunt omnes eius intrinsecæ,

& ne-

& necessaria perfectiones. Sed, estò posset amor diuinus præcindere inter diuinas formalitates, adhuc amaret earum singulas necessariò iuxta argumenta facta. Quia singule sunt perfectiones simpliciter simplices reuera; nihilque habent imperfectionis adhuc negatiuæ, quo voluntas Dei retraheretur ab earum amore iuxta latè dicta tom. 1. disput. 16. Tum earum omnium amor ad perfectionem beatitudinis spectat; ad productionemque Spiritus sancti conducit; & secundum se etiam perfectio est simpliciter simplex; qui omnes sunt tituli irrefragabiles omnimodæ necessitatis eius.

27 Vnde concluditur, in nullo proprio sensu amorem, quo Deus se amat, vocari posse liberum, absolutè loquendo, Enricus enim, & Scotus, dum liberum illum vocant, improprie loquuti sunt de libertate opposita coactioni. Posteaque suam loquutionem correxerunt, vt notat Ruiz disp. 4. de Volunt. sect. 2. num. 24.

28 Verum contra doctrinam statutam obijci potest, Operari liberè perfectior est modus operandi, quam operari necessariò; nam liberè operans sui iuris est, ac dominus suæ operationis; operans verò necessariò instar serui subiecti operationi operatur. Ergo amor, quo Deus se amat, qui que operatio quædam est diuina voluntatis non necessariò, sed liberè procedit ab illa. Confirmatur primò. Quia voluntarium liberum perfectius est voluntarium, quam voluntarium necessarium. Amor autem Deo erga se ipsum perfectissimè voluntarius tribuendus est. Confirmatur secundò. Quia libertas, atque dominium suarum operationum perfectio simpliciter simplex est voluntatis. Ob id namque voluntas hominum perfectior est appetitu brutorum; quia potentia libera est. Ergo Deo deficere nequit libertas respectu amoris, quo se amat; quia nulla perfectio simpliciter simplex potest illi deficere.

29 Respondeo, operari liberè circa obiectum capax operationis liberæ, perfectius quid esse, quam operari necessariò; non item circa obiectum incapax liberæ operationis; qualis est infinita bonitas Dei relatè ad suum amorem. Tale enim bonitatem amare liberè, tum in amante, tum in obiecto amato argueret imperfectionem. In amante quidem aut minus perfectam cognitionem tantæ bonitatis, aut minus proportionatam propensionem in illam. In bonitate verò aliquid imperfectionis auertens ab amore sui. Ex quo patet, esse quadantenus subiectam voluntatem Dei amoris summæ bonitatis, quid esse longè perfectius, quam eius dominium habere; tamen relatè ad amorem creaturarum. è contra longè sit maior perfectio sui iuris esse. Præterquam, quòd alijs etiam titulis necessitas ad diuinum amorem perfectio est simpliciter simplex, vt ex superius dictis colligitur; tamen libertas ad alias operationes, quas Deus exercet circa creaturas, perfectio quoque sit simpliciter simplex diuinæ voluntatis. Ex quo constat, quid sit dicendum ad secundam confirmationem. Ad primam, admitto pariter voluntarium liberum, perfectius esse, quam necessarium, circa bonitatem limitatam, circa illimitatam verò non item; sed vice versa. Alia, quæ opponi possunt, faciliora sunt, quam, vt in eis oporteat morari. Videantur apud Ruiz supra sect. 1. & 2.

Propositio 2.

Deus se simul cum creaturis non necessario amore, sed libero amat. Potest, ve amare, si ei placuerit.

Tribus potissimum modis potest Deus se simul cum creaturâ amare iuxta doctrinam vniuersalem tradendam disput. 34. Primò per actum directè, & indiuisim tangentem coniunctum ex Deo, & creaturâ: idque propter bonitatem talis coniuncti, vel propter bonitatem alterius partis tanquam ob formale motiuum. Secundò per actum directè tangentem Deum vt coniunctum, cum creaturâ tanquam cum circumstantiâ quadam connotatâ in obliquo. Tertio per actum attingentem similiter creaturam vt coniunctam, cum Deo. Affero ergo, quocumque ex his modis Deus se simul cum creaturâ, aut creaturam se cum amat, talem amorem liberum esse. Cuius ratio à priori est. Quia coniunctum ex Deo & creaturâ, quocumque ex dictis modis spectetur, non potest non ferre secum imperfectionem, quam habet sibi annexam creaturâ, Quælibet autem imperfectio admixta bonitati obiecti vim habet retrahendi voluntatem, quominus à tali bonitate necessitiò rapiatur, sed liberè possit se sistere, & eius amorem prætermittere, iuxta doctrinam stabilitam propositione præcedente circa rationem primam.

A posteriori autem probari potest propositio. Quia certum est, decretum, quo Deus decreuit Incarnationem Verbi liberum fuisse. Et tamen per illud Deus coniunctum illud admirabile ex humanitate, & deitate citra omne dubium præterdit. Equis dubitet, posse Deum quamlibet aliam creaturam decernere motus à bonitate non solus creaturæ, sed coniuncti coalescentis ex creaturâ, & ex ipso Deo? Cùm tamen decretum creaturæ, coniunctiue resultantis ex ipso, & Deo non possit non liberum esse. Adde Sanctissimo illi supposito, compositiue ex natura humanâ, & personalitate diuinâ multa insuper dona interna, & externa voluisse Deum efficere, & consequenter liberè: quo affectu simul cum Christi humanitate non potuit non tangi diuinitas. Multaque huiusmodi obiecta liberè hanc dubiè amabilia à Deo possent in exemplum adferri.

Sed obijciat tamen aliquis contra propositionem. Coniunctum ex Deo, & creaturâ includit totam Dei bonitatem, & insuper bonitatem creaturæ. Sed bonitas diuina sola necessitate ad amorem sui, vt proposit. 1. statutum est. Ergo multò magis necessitabit coniuncta cum bonitate creatæ; nam, vbi plus est bonitatis, non potest non maior vis esse trahitiua voluntatis. Constat autem coniunctum duarum bonitatum plus bonitatis habere siue intrinsecè, siue extrinsecè, quam altera pars eius. Qui dicunt, coniunctum ex Deo, & creaturis magis bonum esse extensiuè, quam Deus solus, non parum premi poterunt hoc argumento. Ego verò oppositum censeo; nempe coniunctum ex Deo, & creaturis indiuisim acceptum nõ solius nõ esse maius, sed simpliciter esse minus bonum, quam Deus solus propter imperfectiones creaturarum, quas includit in se; vt tom. 1. disput. 19. quæst. 4. ostendi. Quocirca nihil mirum, quòd sit à Deo liberè amabile tale coniunctum cum

cum tamen Deus solus à se necessario amabilis sit. Neque ex hac doctrina licet inferre, non esse Deo optabilis habere secum creaturas, quam eis carere; quandoquidem coniunctum ex Deo, & negatione creaturarum minus est amabile, quam coniunctum ex Deo & creaturis: tamen utrumvis ex his coniunctis ob imperfectiones, quas inuoluit, longè sit minus amabile, quam solus Deus.

33 Secundo obijciat aliquis. Saltem, quando Deus se amat ut coniunctum cum creatura, habente se creaturam ut mero connotato talis amoris, videri amorem ipsum necessarium debere esse. Quia, cum creatura in tali casu ne partialiter quidem sit obiectum amatum, non videtur ea posse retrahere à tali amore diuinam voluntatem. Respondeo, etiam tunc eiusmodi amorem liberum esse: quia bonitas ad illum mouens ipsam creaturam includit in suo conceptu reali de connotato; tamen non ut partem amatam per talem amorem iuxta doctrinam generalem de huiusmodi semiextrinsecis bonitatibus late explicatam supra disput. 32. quest. 5. Quo fit, ut non possit non esse mixta talis bonitas imperfectionibus auertentibus ab eius amore voluntatem diuinam. Alia, quæ hic opponunt aliqui, ex di-
cis facile soluet quisque.

Propositio 3.

Deus non necessario, sed liberè amat suos actus liberos; siue illi sint voluntatis, siue intellectus.

34 Sermo est de actibus Dei liberis sumptis non quoad entitatem præcisè, quo pacto sunt perfectiones Dei necessariae realiter ab eo indistinctæ, cum ipsoque subinde non liberè, sed necessario amatae, iuxta doctrinam proposit. 1. sed sumptis quoad denominationem, qua ratione sunt liberi, & contingentes, ipsique Deo defectibiles. Ratio ergo propositionis est. Quia actus Dei liberi quoad denominationem hoc ipso, quod sunt defectibiles, non sunt perfectiones simpliciter simplices, ut expressè docent Soar. proleg. 2. de Gratia cap. 8. num. 10. Gran. 1. p. con. 1. tract. 2. disput. 4. num. 7. & alij: communiterque sentiunt Theologi: dum omnem perfectionem simpliciter simplicem necessariam esse, fatentur. Quo fit, ut illi secundum denominationem spectati imperfectionem quamdam virtualem contingentiam, seu defectibilitatem referant secum, prout declarauimus disput. 31. quest. 4. à num. 312. Quæ quidem imperfectio sufficiens est ad retrahendam voluntatem diuinam, ne in bonitatem eorum necessario rapiatur. Quomodo verò eiusmodi actus etiam quoad denominationem simpliciter dicendi sint intrinseci Deo, & nihilominus defectibiles, quin aliqua intrinseca Dei formalitas defectibilis sit, ibidem proposit. 5. expositum est.

35 Probat autem hoc argumentum id, quod etiam per propositionem intendimus, supposita existentia actus liberi quoad denominationem, adhuc esse Deum liberum ad illum ut sic amandum, vel non amandum libertate immediatâ. Nam, esse liberum, siue contingentem amorem, quo Deus suos actus liberos amat saltem remotè, quatenus eius obiectum contingens est; eâ ratione, qua libera est, seu contingens scientia diui-

na de obiectis contingentibus nemini fas est dubitare. Sed nos in præfenti alteram libertatem immediatam conamur adstruere in dicto amore. Sicut eandem adstruimus inferius in amore, quo Deus amat creaturas contingentes. Et supra proposit. 2. adstruximus in amore, quo se Deus simul, & creaturas amat.

Propositio 4.

Actus amoris necessarius, quo Deus se solum amat, & actus scientiæ necessarius, quo Deus se solum cognoscit, etiam quoad denominationem amantur necessario à Deo.

Ratio est. Quia isti actus etiam quoad denominationem sunt perfectiones simpliciter simplices ab omni imperfectione immunes: cum sint ut sic æquè necessarij, ac Deus ipse, ad eiusque beatitudinem spectantes, & ad personarum Trinitatem omnino requisiti. Quo fit, ut non possint non in sui amorem rapere voluntatem diuinam iuxta doctrinam traditam supra proposit. 1. Vtrum autem suum amorem necessarium per ipsummet, an per actum superadditum attingat Deus, ex dictis quest. 1. satis compertum est.

Propositio 5.

Actus scientiæ necessarius, quo Deus cognoscit creaturas possibles, & alias veritates necessarias distinctas à Deo, sumptus quoad denominationem non necessario, sed liberè amatur à Deo. Et idem est de actu amoris, si quis datur in Deo necessarius circa creaturas.

Moueor in hanc propositionem. Quia existimo, eiusmodi actus quoad denominationem non esse perfectiones simpliciter simplices: eo quod non sunt quoad denominationem tam necessarij, quam ipse Deus: quia sunt ut sic æquè necessarij, ac sua obiecta, & hæc infinite minus sunt necessaria, quam Deus ipse; ut probaui tom. 1. disput. 3. quest. 2. Posito autem, quod non sint perfectiones simpliciter simplices; non possunt non habere aliquid, quo retrahatur Dei voluntas ab eorum amore; atque ita non necessario, sed liberè in illos feratur, iuxta principia sæpe tacta.

QVAESTIO III.

Vtrum Deus creaturas amet, ac velit.

Propositio vnica.

Creaturas amat, & vult Deus.

Hæc propositio ita vniuersaliter prolata non solum à Catholicis, sed etiam ab hæreticis sine vlla controuersia recipitur tanquam dogma fidei. Constat enim manifestè ex sacris Scripturis; Psal. 17.